

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμά, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερσείας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ:

Ετησίᾳ. δρ. 8,—
Ἑξάμηνος. > 4,50
Τρίμηνος. > 2,50

Ἐξωτερικοῦ:

Ετησίᾳ φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος > > 5,50
Τρίμηνος > > 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος

Ἐν Ἀθήναις, 28 Φεβρουαρίου 1909

Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 13

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ' (Συνέχεια).

Καὶ ἔλεγα συχνά:

«Τὸ μυστηριώδες αὐτὸ πρόσωπον δὲν θὰ ἤμπορούσε, μὰ τὴν ἀλήθειαν, νὰ εὕρῃ καλλίτερον καταφύγιον ἀπὸ τὸ Γκρέητ-Ἀύρου! Τόσον ἀπόκρυφον, ὅσον καὶ ἀπρόσιτον... Ἀλλὰ ἓνα πλοῖον ἢ ἓνα αὐτοκίνητον πῶς θὰ ἦτο δυνατόν νὰ εἰσέλθῃ ἐκεῖ! Μόνον τὰ μεγάλα πτηνά. ἀετοὶ ἢ κόνδορες, θὰ εὕρισκαν εἰς τὸν κρατῆρα ἐκεῖνον καταφύγιον!»

Πρέπει νὰ σημειώσω ὅτι, ἀπὸ τῆς ἐπιστροφῆς μου εἰς τὴν Οὐασινγκτῶνα, καμμία νέα ἐμφάνις φλογῶν δὲν εἶχε τρομάξῃ τοὺς κατοίκους τῆς περιοχῆς. Ἀφοῦ ὁ κ. Ἡλίας Σμιθ δὲν μοῦ ἔγραψε τίποτε, συνεπέρανα εὐλόγως ὅτι τίποτε ἔκτακτον δὲν συνέβη. Καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, αἱ δύο ὑποθέσεις, αἱ ὁποῖαι εἶχαν κινήσῃ εἰς τόσον βαθμὲν τὴν περιέργειαν καὶ τὴν ἀνησυχίαν τοῦ δημοσίου, θὰ ἐλησμονοῦντο μετ' ὀλίγον ἐντελῶς.

Τὴν 19 Ἰουνίου, περὶ τὴν ἐνάτην τῆς πρωίας, μετέβαινον εἰς τὸ γραφεῖόν μου, ὅταν, ἐξελθὼν τῆς οἰκίας μου, παρετήρησα δύο ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι μ' ἐκύτταζαν μὲ κάποιαν ἐπιμονήν. Δὲν τοὺς ἐγνώριζα καὶ δὲν θὰ τοὺς ἐπρόσεχα, ὥστε νὰ σημειώσω τῶρα τὸ γεγονός, ἐὰν ἡ Γρήδ δὲν μοῦ εἶχεν ὁμιλήσῃ περὶ αὐτῶν.

Τῶνόντι, ἡ γηραιά μου ὑπέρετρα ἔβλεπεν ἀπὸ τινων ἡμερῶν δύο ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι μὲ κατεσκόπευαν καθ' ὁδόν, περιεφέροντο ἔξωθεν τῆς οἰκίας μου ὡς νὰ μ' ἐπερίμεναν, καὶ φαίνεται ὅτι μὲ ἠκολούθουν ἐνῶ διηρχόμην τὴν Λόγκ-Στρήτ, μεταβαίνων εἰς τὸ ἀστυνομικὸν μέγαρον.

— Εἴσαι βεβαία γι' αὐτὰ ποῦ μοῦ λές; τὴν ἡρώτησα.

— Μάλιστα, κύριε. Νά, χθὲς ἀκόμη,

τὴν ὥρα ποῦ γυρίζατε, οἱ ἀνθρωποὶ αὐτοί, ποῦ σᾶς εἶχαν πάρῃ ἀπὸ πίσω, ἔφυγαν βιαστικοὶ μὲ μίαν ἐκλείσιν ἢ πόρτα.

— Μήπως ἔκανες κανένα λάθος, Γρήδ;

— Ὁχι, κύριε.

— Καὶ ἂν ἔδλεπες πάλι αὐτοὺς τοὺς δύο ἀνθρώπους, θὰ τοὺς ἐγνώριζες;

— Θὰ τοὺς ἐγνώριζα.

— Μπράβο, καλὴ μου Γρήδ! ἀπὴν-τησα γελῶν. Βλέπω ὅτι ἀληθινοῦ πόλιτμαν. Ἐ, μ' ὅποιο δάσκαλο καθή-σης, τέτοια γράμματα θὰ μάθης... Ἐρχεσαι νὰ σὲ κάμω ἀστυφύλακα;

— Κοροϊδεύετε, κύριε, κοροϊδεύετε!... Ἐγὼ ὅμως ἔχω ἀκόμη καλὰ μάτια καὶ, δόξα σοι ὁ Θεός, δὲν μοῦ χρειάζονται γυαλιὰ γιὰ νὰ διακρίνω τοὺς ἀνθρώπους!... Δὲν ἔχω τὴν παραμικρὴ ἀμυξολία, ὅτι σᾶς κατασκοπεύουν, καὶ μοῦ φαίνεται πῶς καλὰ θὰ κάμετε νὰ βάλετε μερικοὺς ἀστυφύλακας νὰ παρακολουθήσουν αὐτοὺς τοὺς κατασκόπους, γιὰ νὰ ἴδουμε τί εἶνε καὶ τί γυρεύουν.

— Θὰ τὸ κάμω χωρὶς ἄλλο, Γρήδ, ἀπεκρίθην διὰ νὰ ἡσυχάσῃ ἡ γραῖα, καὶ σὲ βεβαίῳ ὅτι ἓνας μόνον ἀστυφύλαξ ἀρκεῖ διὰ νὰ διαφωτίσῃ τὸ μυστήριον αὐτῶν τῶν ὑπόπτων.

Κατὰ βάθος, δὲν ἔ-διδα καμμίαν σημασίαν εἰς αὐτὴν τὴν ἀνακοίνωσιν.

Ἐν τούτοις προσέθεσα:

— Ὅταν θὰ βγαίνω ἔξω, θὰ κυττάζω μὲ περισσοτέραν προσοχὴν τοὺς διαβάτας.

— Καλὰ θὰ κάμετε κύριε.

Ἡ Γρήδ, ἡ εὐκόλως ἄλλως τε ἀνησυχοῦσα, δὲν εἰξεύρω διατί, αὐτὴν τὴν φορὰν, δὲν ἐφαίνετο καθ' ὑπερβολὴν ἀνήσυχος.

— Ἄν τοὺς ἔξαναῖδῶ, ὑπέλαβε, θὰ σᾶς εἰδοποιήσω, κύριε, πρὶν βγῆτε ἔξω.

— Σύμφωναι.

Καὶ διεκόψα τὴν συνομιλίαν, προ-

«Τί τρέχει, Γρήδ;...» (Σελ. 106, στ. α')

δλέπων ότι αν την εξακολουθούσα, η Γρήδ θα έπειθετο επιτέλους ότι αυτός ο Βεελεξβούλ ή κανείς των υποτακτικών του με κατεσχόπευε.

Τās δύο ακολουθούσες ημέρας έδω-
βαιώθημεν ότι κανείς δεν με παρηκο-
λούθησεν ούτε κατά την εξοδόν μου ούτε
κατά την επιστροφήν. Έκ τούτου συ-
νεπέρανα ότι η Γρήδ θα έκαμε λάθος.

Την πρωίαν λοιπόν της 19 Ιουνίου,
ιδού η Γρήδ, ή οποία, αφού ανέβη την
κλίμακα όσον γρηγορώτερα της τό επέ-
τρεπεν ή ηλικία της, ώθησε την θύραν
του δωματίου μου, είσήλθε, και άσθμαί-
νουσα μου είπε :

— Κύριε ! Κύριε !

— Τί τρέχει, Γρήδ ; ..

— Έδω είναι !!!

— Ποιός ; .. ήρώτησα, κάθε άλλο συλ-
λογισθείς εκείνην την στιγμήν παρά την
κατασκοπίαν.

— Οι δύο κατάσκοποι !

— Ά, οι ψευτοκατάσκοποι ; ..

— Μάλιστα ... είναι έξω στο δρόμο...
άντίκρυ από το παράθυρό σας ... στέ-
κονται, κυττάζουν το σπίτι και περιμέ-
νουν να βγήςτε !

Έπλησίασα το παράθυρον με τρό-
πον, διά να μη κινήσω την προσοχήν,
και είδα πραγματικώς δύο ανθρώπους
εις το άπέναντι πεζοδρόμιον.

Ήσαν και οι δύο μέτριοι το άνά-
στημα, άλλα ρωμαλέοι, με πλατείς ώ-
μους, ηλικίας μεταξύ τριανταπέντε και
σαράντα ετών, φορούντες, όπως συνή-
θως οι άνθρωποι της έξοχής μας, πλα-
τύγυρον καπέλλον σκιάζον το πρόσω-
πον, πανταλόνι από χονδρόν μάλλινον
ύφασμα, χονδρά υποδήματα, και εις το
χέρι μαγκιούραν.

Ούδεμία άμφιβολία ότι παρητήρουν
επιμόνως την θύραν και τα παράθυρα
της κατοικίας μου. Έπειτα, αφού άν-
τήλλασσον όλίγας λέξεις, έκαμναν καμ-
μιά δεκαριά βήματα επί του πεζοδρο-
μίου και έπανήρχοντο εις τās θέσεις των.

— Είναι οι ίδιοι άνθρωποι που είδες
και την άλλη φορά, Γρήδ ; ήρώτησα.

— Οι ίδιοι, κύριε. Τους γνωρίζω
καλά.

Δέν ήμπορούσα πλέον να πιστεύω,
ότι ή γηραιά μου υπηρέτρια έπλανήτο,
και ύπεσχέθη κατ' έμαυτον να έξιχνιά-
σω αυτήν την υπόθεσιν. Βεβαίως δεν
έσκόπευα να ακολουθήσω έχώ ό ίδιος τους
κατασκόπους, διότι θα με άνεγνώριζαν
άμέσως, και εις τίποτε δεν θα μου έ-
χρησίμευε το να ποταθώ άπ' ευθείας προς
αυτούς. Άλλ' από σήμερα, ένας άστυ-
φύλαξ θα έτοποθετείτο πρό της οικίας
μου, και εάν έπανήρχοντο το έσπέρας ή
την επαύριον, θα παρηκολούθουντό μέχρι
της κατοικίας των, και ή ταυτότης των
θα έξηκριβότο.

Και τώρα, μ' έπερίμεναν άρα γε διά

να με συνοδεύουν μέχρι του μεγάρου
της Άστυνομίας ; Θα έδλεπα έξερχό-
μενος, και εάν το έκαμναν, θα ήτο ίσως
μία καλή ευκαιρία να τους παράσχω
μیان φιλοξενίαν, διά την οποίαν δεν θα
είχαν λόγους να μ' ευχαριστήσουν...

Έπληρα το καπέλλον μου, και ένώ
ή Γρήδ έστέκετο άκίνητη εις το παράθυ-
ρον, κατήλθον την κλίμακα, ήνοιξα
την θύραν και έξηλθον εις τον δρόμον.

Οι δύο άνθρωποι δεν εύρίσκοντο πλέον
έκεϊ.

Άλλα τὰ χαρακτηριστικά των, χα-
ραχθέντα εις την μνήμην μου, δεν θα
έξηλείφοντο πλέον από έκεϊ.

Με όλην την προσοχήν την οποίαν
κατέβαλλα, δεν ήμύρεσα να τους ιδώ.
"Άλλως τε από την ήμέραν εκείνην,
ούτε ή Γρήδ, ούτε έχώ τους έπανείδα-
μεν πλέον πρό της οικίας, και ούτε
τους συνηντήσαμεν καθ' όδόν.

Έπί τή υποθέσει ότι ήμην πραγματι-
κώς το άντικείμενον κάποιας κατασκο-
πίας, συνεπείαινα ότι οι δύο εκείνοι άν-
θρωποι έμαθαν πλέον ό,τι ήθελαν να μά-
θουν περί έμού, τώρα που με είχαν ιδή
με τὰ μέρη των, και ότι δεν έπρεπε να
δώσω εις το περιστατικόν αυτό περισσώ-
τεραν σημασίαν άφ' όσην έδωσα εις την
έπιστολήν με τάρχηκα Κ. Σ. Μ. Κ. Ρ.

Έν τώ μεταξύ ή περιέργεια του δη-
μοσίου έκινήθη και πάλιν, υπό περιστά-
σεις τώρα άληθώς παραδόξους.

Έν πρώτοις πρέπει να ύπενθυμίσω,
ότι αι έφημερίδες δεν ένησυχούοντο πλέον
με τὰ φαινόμενα του Γκρέητ-Άυρου,
τά όποια δεν άνευώθησαν. Η αυτή
σιγή περί του αυτοκινήτου και περί του
πλοίου, των οποίων τα καλύτερα λαγω-
νικά της Άστυνομίας μας δεν κατώρ-
θωσαν έκτοτε να ανακαλύψουν τὰ ίχνη.
Πιθανώτατα δέ όλ' αυτά θα έλησμο-
νούντο, εάν δεν έπήρχετο μετ' όλίγον
νέον συμβάν, το όποιον τὰ έπανεφερεν
εις την μνήμην των ανθρώπων.

Είς το φύλλον της 22 Ιουνίου, ή έ-
φημερίς "Εσπερινός" Αστήρ έδημοσίευσε
το κατωτέρω άρθρον, το όποιον όλοι
αι έφημερίδες της Συμπολιτείας άνε-
δημοσίευσαν την έπομένην :

"Η λίμνη Κιρδάλη, κειμένη εις το
Κανσάς, εις άπόστασιν όγδοήκοντα μιλ-
λίων από της Τοπέκας, της πρωτεύου-
σης της Πολιτείας, όλίγον είναι γνω-
στή. Αξίζει όμως να γίνη, και θα γίνη
βεβαίως, διότι ή κοινή προσοχή στρέ-
φεται τώρα προς αυτήν διά λόγους άλη-
θώς παραδοξοτάτους.

"Η λίμνη αυτή, εύρισκομένη εις
χώραν όρεινήν, δεν φαίνεται να έχη
καμμίαν συγκοινωνίαν με το ύδρογρα-
φικόν δίκτυον της Πολιτείας. "Ο,τι χά-
νει εκ της έξατμίσσεως, το άνακτά κατό-
πιν διά των βροχών, αι όποιαί πίπτουν
άφθονοι εις το μέρος εκείνο του Κανσάς.

"Η έπιφάνεια της Κιρδάλης είναι
έβδομήκοντα πέντε περίπου τετραγωνικά
χιλιόμετρα, το δέ ύψος της υπερβαίνει
όλίγον το μέσον ύψος των πεδιάδων.
Κλεισμένη έν τώ μέσω πλαισίω βουνών,
είνε άρκετά απόρρητος. Δυσκόλως με-
ταβαίνει κανείς εκεί διά μέσου φαράγ-
γων και χαράδρων. Έν τούτοις πολλά
χωρία υπάρχουν παρά τās όχθας της.
Παρέχει ίχθους κατά μεγάλας ποσότη-
τας και τάλειυτικά πλοιάρια την δια-
σχίζον καθ' όλας τās διευθύνσεις.

"Ας προσθέσωμεν ότι το βάθος της
Κιρδάλης ποικίλει. Πλησίον των έχθών,
υπερβαίνει τους πενήκοντα πόδας.
Βράχοι σχεδόν κάθετοι άποτελούν τὰ
χείλη της άπεράντου αυτής λεκάνης.
Κύματα έξεγειρόμενα υπό του άνέμου
πλήττουν κάποτε μετά λύσσης την πα-
ραλίαν, αι δέ οικίαί, αι υπάρχουσαι
παρά τās όχθας, βρέχονται τόσον από
τους άφρούς των κυμάτων, όσον και από
μیان ραχδαίαν βροχήν. Το βάθος, άρ-
κετά μεγάλον εις την περιφέρειαν, αυ-
ξάνει έφ' όσον προχωρούμεν εις το κέν-
τρον, όπου, εις μερικά σημεία φθάνει
μέχρι τριακοσίων ποδών.

"Το ύδωρ της λίμνης είναι διαυγές
και γλυκύ. Φυσικά δεν εύρίσκεται εκεί
κανέν είδος θαλασσίων ίχθών, άλλα
μόνον ποτάμιοι, πέρκαι, πέστροφαί, κυ-
πρίνοι, κωδιόί, έγγέλεις κτλ. άσυνήθων
διαστάσεων και εις μεγάλην άφθονίαν.
Έννοείται λοιπόν, ότι ή άλιεία εις την
Κιρδάλην λίμνην άκμάζει, γόνιμος και
προσοδοφόρος. Κατά χιλιάδας άριθμούν-
ται οι άλιείς οι όποιοι την άσκούν, και
κατά εκατοντάδας τὰ πλοιάρια, τὰ ό-
ποια μεταχειρίζονται. Είς τον στολί-
σκον τούτον πρέπει να προσθεώμεν ει-
κοσάδα μικρών γολεττών και άτμακά-
των, αι όποιαί έξυπηρετούν την συγκοι-
νωίαν μεταξύ των διαφόρων χωρίων
της λίμνης. Πέραν δέ του πλαισίου
των βουνών λειτουργεί το δίκτυον των
σιδηροδρόμων, οι όποιοι μεταφέρουν τὰ
προϊόντα της άλιείας εις τὰ διάφορα
μέρη του Κανσάς και εις τās γειτονικάς
Πολιτείας.

"Η περιγραφή της Κιρδάλης ήτο
αναγκαία διά να κατανοηθούν τὰ γεγο-
νότα, τὰ όποια θα διηγηθώμεν.

Και μετά τον πρόλογον αυτόν, ο άρ-
θρογράφος του "Εσπερινού" Αστήρος έ-
καμνε την έπομένην διήγησιν :

"Από τινος καιρού οι άλιείς της Κιρ-
δάλης παρητήρησαν, ότι κάποια άνεξή-
γητος ταραχή συμβαίνει εις την έπι-
φάνειαν της λίμνης. Κάθε τόσον, έξε-
γείρεται ως υπό τον άντίκτυπον έσωτε-
ρικού κύματος. Ακόμη και όταν δεν
πνέει ο παραμικρός άνεμος, με νηνε-
μίαν, με αίθριον ουράνόν, με καλοκαι-
ρίαν, ή άνύψωσις αυτή της έπιφανείας
παράγεται έν τώ μέσω συμφορμού ά-

φρών. Τὰ πλοιάρια τότε χορεύουν, έκ-
τρέπονται, συγκρούονται, ρίπτονται τὰ
μην επί των δέ, κινδυνεύουν νανατρα-
πούν και ύφίστανται σπουδαίας ζημίας.

"Το βέβαιον είναι, ότι ο άναθρασμός
αυτός των υδάτων παράγεται κάτω, εις τὰ
βαθύτερα στρώματα της λίμνης, φαινό-
μενον, το όποιον κατά πολλούς και δια-
φόρους τρόπους προσεπάθησαν να εξη-
γήσουν.

"Και έν πρώτοις υπέθεσαν μήπως ή
ταραχή ώφείλετο εις σεισμικήν κίνησιν
άλλοιούσαν τον πυθμένα της λίμνης, υπό
την έπίδρασιν δυνάμεων πλουτωνείων.
"Άλλ' ή υπόθεσις αυτή έγκατελείφθη,
όταν έβεβαιώθησαν, ότι ο άναθρασμός
δεν ήτο έντοπισμένος, άλλ' άπεναντίας
περιέτρεχεν όλην την έκτασιν της Κιρ-
δάλης, προς άνατολάς καθώς και προς
νότον, εις το κέντρον καθώς και εις την
περιφέρειαν, διαδοχικώς, κανονικώς θα
ήδύνατο τις να είπη, —πράγμα το όποιον
άπέκλειε την ιδίαν σεισμού ή ήφαι-
στειακής έπενεργείας.

"Και άλλη υπόθεσις, διαφορετική, διε-
τυπώθη μετ' όλίγον. Μήπως ή παρου-
σία κανενός θαλασσίω τέρατος άνεστά-
τονε τὰ ύδατα της Κιρδάλης με τόσην
όρμην ; ... Άλλά, έκτός εάν το ρηθέν τέ-
ρας έγεννήθη έντός της λίμνης κ' έλα-
βεν εκεί μέσα διαστάσεις γιγαντιαίας, —
υπόθεσις όλίγον πιθανή, —πρέπει να πα-
ραδεχθώμεν, ότι ήλθεν έξωθεν και ότι
κατώρθωσε να εισχωρήση εις την λί-
μνην. Άλλά πώς, αφού ή Κιρδάλη δεν
έχει καμμίαν συγκοινωνίαν με τὰ άλλα
ύδατα ; Η ύπαρξις ύπογειών διωρύγων,
τρεφομένων από τους ποταμούς του Καν-
σάς, και ως υπόθεσις άκόμη θα ήτο πολύ
τολμηρά. Και επιτέλους, εάν ή Πολι-
τεία έκείτο εις τὰ παράλια του Άτλαν-
τικού ή του Βίρηνικου, θα ήδύνατο τις
να προτείνη τοιαύτην τινά εξήγησιν.
"Άλλ' όχι ! το Κανσάς είναι όλος διόλου
μεσόγειον, εύρισκόμενον εις μεγάλην ά-
πόστασιν από κάθε Άμερικανικήν θά-
λασσαν.

"Έκ τούτου ή λύσις του προβλήμα-
τος δεν φαίνεται εύχερης, και είναι πολύ
εύκολώτερον να πορρίψωμεν τās προφα-
νώς ψευδείς εξηγήσεις παρά να εύρω-
μεν την άληθινήν.

"Άλλ' αφού άπεδείχθη, ότι ή πα-
ρουσία θαλασσίω τέρατος εις την λίμνην
Κιρδάλην είναι άδύνατος, δεν πρέπει
μáλλον να παραδεχθώμεν, ότι πρόκει-
ται περί ύποβρυχίου κινουμένου εις τὰ
βάθη της λίμνης ; Μήπως δεν υπάρχουν
σήμεραν πολυάριθμα τοιούτου είδους
πλοία ; Και άκριβώς εις το Μπρίτσκορ-
πού Κοινεγκιούτου δεν καθειλύσθη,
πρό όλίγων ετών, έν ύποβρύχιον, ο "Υ-
περασπιστής, το όποιον ήμπορούσε να
πλέη υπό το ύδωρ, επί του ύδατος, και
να κινήται άκόμη και επί της ξηράς ; ...

Κατασκευασθέν υπό έφευρέτου όνόματι
Λάϊκ, ήτο εφοδιασμένος με δύο μηχανάς,
μیان ήλεκτρικήν δυνάμεως έβδομηντα-
πέντε ίππων, κινούσαν διδύμους έλικας,
—την άλλην ένεργούσαν διά πετρελαίου,
δυνάμεως διακοσίων πενήκοντα ίππων,
—και έφερεν, έκτός τούτων, και τροχούς
έξωτερικούς διαμέτρου ένεήκοντα εκα-
τοστών, οι όποιοι τώ επέτρεπον να κυ-
λίσται και εις τās όδούς, όπως και εις
τους πυθμένας των θαλασσών.

("Επεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΦΛΕΒΑΡΗΣ ΚΙ' ΑΝ ΦΛΕΒΙΣΗ...

Άγαπητοί μου,

ΗΜΕΡΟΝ που
σας γράφω,
βρέχει. Μία
λεπτή, σχε-
δόν ανεπαί-
σθητος βροχή
πίπτει από

σύννεφα άραιά, ανοικτόχρωμα, σχεδόν
φωτεινά. Όπισω από τον άπεράντον άλλ'
ίσχνυν αυτών πέπλον του ουρανού, μαν-
τεύεται ο ήλιος. Όλίγαί ρανίδες άκόμη,
και κάτω το πέπλος θα σχισθή και ο ήλιος
θα λάμψη. Έλαφρά, άσθενής, άκακος,
παροδική ή βροχή αυτή του Φεβρουαρίου.
Άληθινή βροχή ανοιξιάτικη. Δεν κά-
μνει ούτε όσην λάσπην κάμνει το κα-
τάβρεγμα της Δημαρχίας. ... Και ή άτμό-
σφαιρα είναι γλυκεία, και αι άκτίνες
του ήλίου, αι όποιαί διατροπούν τ' άραιά
σύννεφα, άφαιρούν άμέσως όλην την
ύγρασίαν. Όραία ήμέρα, και άς βρέχη.
Φωτεινός ουράνός, και άς έχη σύννεφα.
Λαμπρός ήλιος, και άς είναι μισοκρυμ-
μένος. "Ανοιξις, είναι "Ανοιξις ! ... Δεν
έχομεν τώρα πλέον να φοβηθώμεν ούτε
ψύχη, ούτε βροχάς, ούτε χιόνια, ούτε
πάγους. Και άν έλθουν, θα φύγουν εύ-
θύς. Διότι, όπως λέγει ή λαϊκή παροι-
μία, «ο Φλεβάρης κι' αν φλεβίση, καλο-
καιρι θα μυρίση»...

Καλοκαίρι ! Πάει, έφυγεν ο κακός
χειμώνας. Δεν ξυλιάζουν πλέον τάχα-
πητά δακρυλάκια, όταν πιάνουν την
πένναν να γράψουν προς την Διάπλα-
σιν' ούτε κοκκινίζουν οι συμπληθητικές
μυτίτσες, όταν τὰ παιδάκια ξεμυτίζουν
πρωί-πρωί διά να υπάγουν εις το Σχο-
λείον... Και οι χιονίστρες οι κακές, που
βασανίζουν τόσον τὰ ποδαράκια, έπερα-
σαν χωρίς να περιμένουν το Μαγικό
ροστό... Και τὰ ψημένα κάστανα, τὰ
ζεστά, δεν κινούν πλέον τόσον την έπι-
θυμίαν, το δειλινό, όταν σχολάζουν τὰ
παιδάκια. Περνούν τώρα άπέξω από τὰ
Ζαχαροπλαστεία, και συλλογίζονται τὰ

καλοκαιρινά παγωτά... Έμύρισεν ή ά-
νοιξις, έφθασε το καλοκαίρι. Έβούσαν
εις τὰ σπίτια οι θερμάστρες κ' έφυλά-
χθησαν διά του χρόνου τὰ βαρειά γου-
νωτά έπανωφόρια. Ο ήλιος τώρα, ο
καλός, ζεσταίνει σαν την καλλίτερη
θερμάστρα. Ακόμη και όταν είναι σκε-
πασμένος με λεπτά σύννεφα, τὰ όποια
ρίπτουν ψιλήν βροχούλαν...

Πρό όλίγων ήμερών, εδιαβάσαμεν εις
τās έφημερίδας, ότι εις όλην την Δυτικήν
Ευρώπην ένεσκήψε πάλιν χειμών δυνα-
τός, ότι κατέβη το θερμόμετρον πολλούς
βαθμούς κάτω από το μηδέν, και ότι
υψώθη το χιόνι πολλές σπιθαμές επάνω
από το έδαφος. Και οι άνθρωποι έρω-
τούσαν άνήσυχoi : Μήπως τὰ ίδια θα
έχωμεν κ' έδω ; μήπως θα έξαναγυρίση
ο κακός χειμώνας ; μήπως θα έχωμεν
κανένα Μάρτην από εκείνους, που ά-
νάγκασαν την γηράν να μπή μέσα ες το
καζάνι ; ... Άλλ' έδλεπαν έπειτα τον
ουράνν καταγάλανον, και άνέπνεαν
την αύραν μυρωμένην, και έσυλλογι-
ζοντο αισιόδοξoi : "Δέν βαρύνει ! Τώρα
πιά ; Ο Φλεβάρης κι' αν φλεβίση, κα-
λοκαίρι θα μυρίση ! ...

Το τέλος του χειμώνας, τφόντι, φαί-
νεται πλέον όριστικόν. Και όμως, αυ-
τήν την εποχήν, αυτές τās ώραιάς ή-
μέρας, έγκαινιάζεται εις τās "Αθήνας
—παράξενον ! —μία διασκεδάσις καθα-
ρώς χειμερινή : Η Παγοδρομία, άγα-
πητοί μου ! — Παγοδρομία ; θάνακράξετε
έκπληκτοι ! και που θα βρουν πάγον,
τώρα την άνοιξιν, διά να παγοδρομή-
σουν ; — Άλλ' εις τās "Αθήνας, παιδιά
μου, ούτε τον χειμώνα δεν εύρίσκεται
επιφάνεια παγωμένη διά τέτοιον παι-
γνίδι. Το άθηναϊκόν παγοδρόμιον που
έγκαινιάζεται αυτές τās ήμέρας, είναι
τεχνικόν. Έν από τὰ θερινά θέατρα με-
τεσκευάσθη εις αίθουσαν παγοδρομίας...
χωρίς πάγον, όπως ή σφοδραία εκείνη
που την ήθελε μίαν φορά ένας "Αγ-
γλος, χωρίς σκόρδο... Το δάπεδον έ-
καλύφθη από έν λείον και στιλπνόν
στρώμα ασφάλτου, το όποιον άπομιμεί-
ται τελείως την παγωμένην έπιφά-
νειαν. Το κατάστημα ένοικιάζει παγο-
πέδιλα και έχει διδάσκαλον της παγο-
δρομίας. Και οι "Αθηναίοι ήρχισαν να
μανθάνουν την άσκήσιν αυτήν, ή οποία
καθώς γνωρίζετε, εις τās βορεινές χώ-
ρας, είναι μία από τās προσφιλεστέρας.

"Ισως ο φίλος μας Άζαρίας, ο έδι-
κός εις τὰ σπόρτ του χειμώνας, θα ήμ-
πορούσε να σας είπη περί της παγο-
δρομίας περισσώτερα. Έγώ δεν είδα
ποτέ μου να παγοδρομούν, παρά μόνον
εις... εϊκόνας ! και ούτε βέβαια θα υπάγω
να μάθω εις το άθηναϊκόν παγοδρόμιον,
διότι μου είπαν, ότι ή άσκησις δεν είναι
διά την ηλικίαν μου. Μου προσέθεσαν
όμως, ότι είναι πολύ κατάλληλος διά

την ιδιότητάς σου, και συμπεραίνω, ότι πολλοί από τους Αθηναίους φίλους μας θάναδειχθούν εντός ολίγου τέλει οι παγοδρόμοι. Έννοείται, ότι η παγοδρομία εμπορεί να γίνεται και την άνοιξη, όπως και το καλοκαίρι, αφού δι' αυτήν

δεν χρειάζεται πάχος. Υποθέτω όμως ότι κάθε πράγμα αξίζει καλλίτερα εις την ώραν του. Άλλως τε το καλοκαίρι, δεν έχει κανείς ανάγκην να ζεσταθῇ παγοδρομών...

Σας απολάομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΠΑΡΗΚΟΟΝ ΦΕΓΓΑΡΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΕΝΑ πρωί, πολύ πρωί, η Κατινούλα ξύπνησε, έσηκώθη από το κρεββατάκι της, και έτρεξε, κατά την συνήθειά της, 'ς το παράθυρο, για να ιδῇ ἂν ἦταν καλή μέρα και ἂν θὰ ἔβγαине περίπατο με τη μητέρα της.

Το πρώτο πράγμα που αντίκρισαν τὰ μάτια της Κατινούλας, ἦταν, τί νομίζετε; Τὸ φεγγάρι!... Ένα φεγγάρι χλωμό και σὰν κλαμμένο, ἐκεῖ-πάνω, 'ς τὴ μέση τοῦ καταγάλανου οὐρανοῦ.

Πῶς; φεγγάρι τέτοια ὥρα; Ἀφού ἦταν πιά ἡμέρα, αφού εἶχε βγῆ και ὁ ἥλιος ἐπάνω ἀπὸ τὸ βουνό; Πρώτη φορά 'ς τὴ ζωὴ της ἡ Κατινούλα ἔβλεπε μαζί ἥλιο και φεγγάρι. Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα τῆς ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωσι. Κ' ἐφώνησε 'ς τὴν μητέρα της:

— Μαμμά, ἔλα να ιδῇς! Ὁ Θεὸς ἐξέχασε τὸ φεγγάρι ἀπόξω!

Ἡ μητέρα τῆς Κατινούλας ἐπῆγε 'ς τὸ παράθυρο, εἶδε κι' αὐτὴ τὸ χλωμὸ φεγγάρι και εἶπε 'ς τὴν κόρη της:

— Δὲν τὸ ἔχασε, παιδί μου. Ὁ Θεὸς τὸ ἄφισε ἐπίτηδες ἔξω, για να τὸ τιμωρήσῃ.

— Να τὸ τιμωρήσῃ; ρώτησε ἡ Κατινούλα με δλάνοικτα μάτια και τί ἔκαμε, μαμμά;

— Δὲν τὸν ἄκουσε, παιδί μου. Τὴν νύκτα, ὅπως πάντα, τὸ εἶχε βγάλλῃ ἔξω για να διασκεδάσῃ και να παίξῃ με τὰ συννεφάκια και με τὰ στέρια. Ὅταν ἦλθε ἡ ὥρα να μπῇ πάλι μέσα 'ς τὸ παλάτι, να δειπνήσῃ και να κοιμηθῇ, ὁ Θεὸς βγῆκε 'ς τὸ παράθυρο και τοῦ φώναξε: «Φεγγάρι! ἔμπα μέσα!» Τὸ φεγγάρι μιλά. Ἐπαῖξε και δὲν ἤθελε νάφισῃ τὸ παιγνίδι του. Ὁ Θεὸς τὸ φώναξε μιά, δυό, τρεῖς φορές. Τίποτα ἐκείνο. «Θὰ κλειδώσω και θὰ σὰφίσω ἔξω!» τὸ φοβερίζει ὁ Θεός. — «Τώρα ἐφθασα!» ἀπαντᾷ τὸ φεγγάρι.

Ἀλλὰ ποῦ! Τὸ φεγγάρι δὲν ἐννοοῦσε να μπῇ μέσα. Πέρασε πολλὴ ὥρα...

Ἀλλῃ μιὰ φορά τὸ ξαναφώναξε ὁ Θεός—και ἔπειτα μπράμ! κλείνει τὴ σιδερόπορτα τοῦ παλατιοῦ και τὴν κλειδώνει. Τὸ φεγγάρι ἔμεινε ἔξω. Ἀμα βαρέθηκε πιά τὰ παιγνίδια, κ' ἐνύσταξε, ἔτρεξε 'ς τὸ παλάτι κι' ἄρχισε να κτυπᾷ τὴν πόρτα. Δὲν τοῦ ἀνοίξε κανεὶς. Ὁ Θεὸς εἶχε διατάξῃ να μὴ τοῦ ἀνοίξουν, για να μείνῃ ἔξω και να τιμωρηθῇ.

— Καὶ ἔμεινε νηστικό, μαμμά;

— Βέβαια, οὔτε ἔφαγε, οὔτε κοιμήθηκε ὅλη τὴ νύκτα. Δὲν τὸ βλέπεις τώρα τί χλωμὸ ποῦ εἶνε; Καὶ πῶς κλαίει! Μετανόησε, φαίνεται! μὰ ὁ Θεὸς δὲν θέλει να τοῦ ἀνοίξῃ ἀκόμα, για να τιμωρηθῇ ὅσο τοῦ ἀξίζει.

— Ἐπειτα, θὰ τὸ συχωρέσῃ, μαμμά; Τί θάπογινῃ;

— Για να ιδοῦμε! Ἐξέρω κ' ἐγώ;..

Ἡ Κατινούλα μπῆκε μέσα να ντυθῇ. Ἐπειτα κατέβηκε κάτω να πῇ τὸ γάλα της. Ὅλη τὴν ὥρα ἡ μικρούλα συλλογιζότανε τὸ φεγγάρι. Τὸ καϊμένο! τί θάπογινῃ;..

Ἐπῆγε πάλι 'ς τὸ παράθυρο, να τὸ ιδῇ και να τὸ παρηγορήσῃ.

Ἀλλὰ τὸ φεγγάρι δὲν φαινότανε πιά πουθενά! Μόνον ὁ ἥλιος ἔλαμπε 'ς τὸν καταγάλανο οὐρανό.

— Μαμμά! φωνάζει χαρούμενη ἡ Κατινούλα. Τὸ συχωρέσε ὁ Θεὸς τὸ φεγγάρι και τὸ ἔμπασε μέσα!

— Ἔτσι φαίνεται, εἶπε ἡ μαμμά. Ἐ, ἡ τιμωρία ἄς τοῦ γίνῃ μάθημα, και ἄλλη φορά, ἄμα τὸ φωνάξῃ ὁ Θεός, ἄς ἀκούῃ ἀμέσως.

Η ΤΡΙΣΕΥΓΕΝΗ

ΔΑΝΙΗΛ

[ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑ^ς ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ PITROIS]

Β'. (Συνέχεια)

Εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο θὰ ἦτο ἀδύνατον να πνιγῇ. Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ ἔμενε ἀκίνητος ἐπάνω εἰς τὰ χόρτα, ὁ Λασσάλ τὸν ἐπλησίασε. Τὸν ἠκολούθησαν ἀνταλλάσσοντες ἀστεϊσμούς, ἀλλὰ κατὶ παράδοξον συνέβαινε μέσα μου.

Ἐτρεμα, ἐκρύονα, με ὅλην τὴν ζέστην! μόλις και μετὰ βίας ἀπὸ τὸν ἐξηραμμένο λαιμόν μου ἔβγαίνεν ἡ ἀναπνοή. Ὁ Λασσάλ ἔσκυψε.

— Ἐλα λοιπόν, εἶπε πρὸς τὸν Δανιήλ ἀποτόμως, σείων αὐτὸν ἀπὸ τοὺς ὤμους, ἄφισε τώρα τὰ στεῖλα. Σῆκω... Ἐξώφλησες μ' ἓνα ποδόλουτρο... Δὲν εἶνε τίποτα!

Ἀλλοίμονον! Ὁ Δανιήλ ἐξηκολούθει να μείνῃ ἀκίνητος, ὠχρός, με τὰ μάτια κλειστά...

Τότε, ὅλη ἡ φρίκη τῆς διαγωγῆς μου ἐπαρουσιάσθη ἐμπρός μου. Εἶδα τὸν αὐτόν μου βασανίζοντα τὸ πτωχὸν παιδί ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς εἰσόδου του εἰς τὸ Λυκεῖον, ἐξερεθίζοντα τοὺς ἄλλους ἐναντίον του, στήνοντα δι' αὐτὸν παγίδας εἰς τὸ ὑπνωτήριο, εἰς τὸ γυμναστήριον, παντοῦ, ρυπαίνοντα τὰ βιβλία του, σχίζοντα τὰ τετράδιά του, μεταχειριζόμενον ὅλην μου τὴν εὐφύαν—ὅσην εἶχα!—διὰ να τῷ κάμνω κακόν, και καταλήγοντα εἰς τὴν τελευταῖον τερατώδη ἄθλον, ὁ ὁποῖος με ἀνεδείκνυε φονέα!

Μία φοβερὰ φωνὴ ἀντήχησεν ἀπὸ μέσα μου: «Καὶν, τί ἔκαμες τὸν ἀδελφόν σου;» Καὶ γονατίζοντας πλησίον τοῦ Δανιήλ, ἔδραξα με ἀπελπισίαν τὸ παγωμένο του χέρι.

— Πέθανε! πέθανε κ' ἐγὼ τὸν ἐσκότωσα!... ἀνέκραξα με λυγμούς.

Ἡ συνείδησις τοῦ Λασσάλ ἐξύπνησε συγχρόνως με τὴν ιδιότητά μου.

— Ὡ γι! εἶπε, δὲν μπορεῖ να πέθανε ἀπ' αὐτό... Θὰ λιποθύμησε μονάχα... Θεέ μου! τί ἐκάμαμε!...

Ἐβρέξαμεν τὰ μανδύλια μας εἰς τὸ ποτάμι και τὸ ἐβάλαμεν εἰς τοὺς κροτάφους τοῦ Δανιήλ. Αὐτὸ τὸν ἔκαμε να συνέλθῃ. Ἄνοιξε τὰ μάτια του και τὸ βλέμμα του συνήντησε τὸ ἰδικόν μου.

Ὡ, τὸ βλέμμα ἐκεῖνο, βλέμμα ζώου ἐκπνέοντος ὑπὸ τὰ κτυπήματα, ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν μου δὲν θὰ τὸ λησμονήσω!...

— Συχώρεσέ με, συχώρεσέ με! ἐφώνησα ὡς τρελλός. Δανιήλ, μὴν πεθάνῃς, χωρίς να με συχωρέσῃς!.. Σὲ παρκαλῶ!

Τὰ βλέφαρα εἶχαν σκεπάσῃ και πάλιν τοὺς μεγάλους γαλανοὺς ὀφθαλμούς. Νέα λιποθυμία διεδέχετο τὴν πρώτην.

Οἱ συμμαθηταί μου ἐστέκοντο ἔντρομοι. Αὐτοὶ δὲν εἶχαν διαπράξῃ τὸ ἐγ-

κλημα, συνηθάνοντο ὅμως ὅτι ἦσαν ὅλοι ἐνοχοί. Κατηρεῖς, σιωπηλοί, μᾶς περιεστοίχιζαν, μὴ τολμῶντες οὔτε καν να βοηθήσουν τὸ θυμὸ μας.

— Πρέπει να φωνάξουμε ἐν ἀμάξει, εἶπε τέλος ὁ Ἐπιμελητής, ὁμιλῶν χαμηλῶς ὡς εἰς τὸ ἀπέραντον ἐκεῖνο χωράρι, ὅπως ὁμιλοῦν εἰς τοὺς νεκρικοὺς θαλάμους.

Συνελθὼν ἀπὸ τὴν νάρκην μου, ἐνόησα, ὅτι μόνον μία ταχεῖα βοήθεια θὰ ἤμπορούσε τῶνόντι να σώσῃ τὴν ἀτυχῆ Δανιήλ! και διατάξας, —ὅπως ἄλλως τε συνέθιζα να διατάσσω— τὸν Ἐπιμελητὴν να μείνῃ ἐκεῖ με τοὺς μαθητάς, ἔτρεξα μόνος μου εἰς τὸ χωρίον. Μετὰ πολλὰς ματαιὰς ἀποπειράς, ἐπέτυχα

τελοσπάντων να εὑρῶ ἓνα χωρὶκόν, πρόθυμον να ἔλθῃ με τὸ ἀμάξι του και να πάρῃ τὸν ἄρρωστον! ἀλλὰ μόλις μετὰ μίαν ὀλόκληρον ὥραν, ἤμπόρεσεν ὁ ταλαίπωρος Δανιήλ να κατακλιθῇ εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τοῦ Λυκείου.

Γ'.

Ὅλον τὸ προσωπικὸν ἀνεστατώθη. Ὁ μπάρμπα—Ἀμβρόσιος διετάχθη να καλέσῃ ἀπὸ τὴν πόλιν τὸν ἱατρόν. Καὶ τὴν στιγμὴν ποῦ ἐξήρχετο, τὸν ἐσταμάτησα βιαστικά και τὸν παρεκάλεσα να περάσῃ συγχρόνως και ἀπὸ τὸ σπίτι και να πῇ τοῦ πατέρα μου να ἔλθῃ, ἀμέσως εἰς τὸ Σχολεῖον.

Ποῖα ἀλγεῖνά συναισθήματα, ποῖα τύψεις με κατεῖχον, ἐνῶ ἔμενα παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ ὑποτρόφου. Μία λέξις ἐσφυροκοποῦσε ταυτιά μου και τὴν καρδίαν μου: «Δολοφόνε! Δολοφόνε!» Καὶ ὅσον και ἂν προσπαθοῦσα να ποδιώξω τὰς τέσσαρας κατηραμένες συλλαβάς, τὸ αἷμά μου, σφύρον εἰς τὰς φλέβας μου, ἐπανελάμβανε: «Δολοφόνε!»

Ἐξαφνα ἡ θύρα ἠνοίχθη.

Ἦτο ὁ πατέρας μου.

Εἶχε μάθῃ, ὅτι δυστύχημα συνέβη εἰς κάποιον μαθητὴν, και ἐπειδὴ ὁ ἐπίστατης δὲν τῷ εἶχε δώσῃ καμμίαν ἐξήγησιν, ἔτρεξεν ὠχρός, ἄνω κάτω, νομίζων ὅτι θὰ μ' εὑρίσκειν ἐτοιμοθάνατον...

Ὡ, ποῖα χαρὰ ἐφύτισε τὸ πρόσωπόν του, μόλις με εἶδεν ὄρθιον, ζωτανόν!.. Ὅχι, ποτὲ δὲν ἐπίστευα, ὅτι ἓνας πατέρας ἤμπορούσε νάγαπᾷ ἔτσι! Μοῦ ἀνοίξε τὰς ἀγκάλας του γεμάτος στοργήν, και ἐφώνησε:

— Παιδί μου! Φαβιανέ μου!

Ἀσυναίσθητος ὑπεχώρησα, ἀποφύγων τὸν ἐναγκαλισμόν του. Συντετριμένος ἀπὸ τὴν τύψιν και τὴν μετανοίαν, τῷ ἔδειξα τὸ ἀκίνητον σῶμα τοῦ Δανιήλ και ἐπιθύρησα:

— Ἐγώ, ἐγώ τὸν ἐσκότωσα!

Ἐπειτα, ἐξηγνημένος, μέσα εἰς τὴν αἴθουσαν ἐκείνην τῶν ἀσθενῶν με τὰ μισόκλειστα παράθυρα, ἐγονάτισα και, χωρίς νάναπνεύσω, χωρίς να κρύψω τὸ παραμικρόν, χωρίς να δικαιολογήσω τίποτε, διηγῆθην ὅλα ὅσα εἶχα κάμῃ εἰς τὸ διάστημα τοῦ τελευταίου ἔξαμήνου.

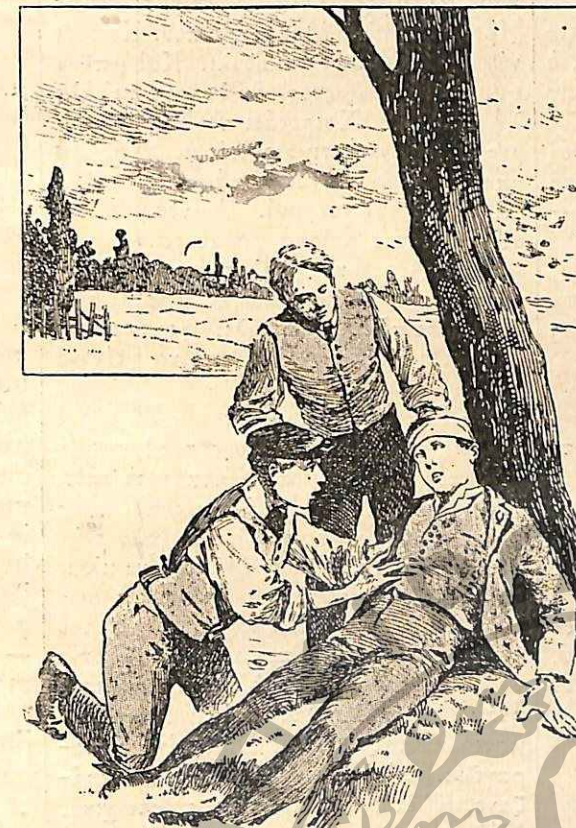
Ἀμα ἐτελείωσα, ὁ πατέρας μου οὔτε καν μ' ἐκύτταξε, ἀλλὰ στραφεὶς πρὸς τὸν Διευθυντὴν, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀκούσῃ ὅλην μου τὴν ἐξομολόγησιν:

— Ἦλθεν ὁ γιατρός; ἠρώτησε με φωνήν, τὴν ὁποίαν δὲν ἀνεγνώρισα.

— Ἰδοῦ.

Συγχρόνως εἰσήρχετο ὁ ἱατρός.

Ὁ ἀσθενὴς εἶχε συνέλθῃ ἀπὸ τὴν λιποθυμίαν του. Ἐπρόφερε λέξεις ἀσυναρ-

«Ἄνοιξε τὰ μάτια του...» (Σελ. 108, στ. γ')

τήτους, μετὰξὺ τῶν ὁποίων τὸν ὀνόμα μου ἐπανήρχετο συχνὰ μ' ἔκφρασιν τρόμου, κ' εὐθὺς ἔπειτα, ὡς να ἐζητοῦσε με γλυκύτητα βοήθειαν, ἐπρόφερε τὸ ὄνομα τοῦ κ. Ζωμάρ, τοῦ μόνου, ὁ ὁποῖος εἶχε φανῇ καλὸς πρὸς αὐτὸν μέσα εἰς ἐκείνην τὴν κόλασιν.

Ὁ ἱατρός ἐσκύψεν ἐπάνω του και τὸν ἐξήτασεν ἐπὶ πολὺ.

— Δυστυχισμένο παιδί, πόσο πρέπει να ὑπέφερε!... ἔλεγε σείων περιλύτως τὴν κεφαλὴν. Τί να τὸ κάμω τώρα;... Προϊούσα ἐξάντλησις... νευρική ὑπερδύγερσις... κτύπημα εἰς τὸ κεφάλι... μὴ νιγίγτις... σοβαρό, πολὺ σοβαρό, ἐξηκολούθει ὡς να ὀμιλοῦσε καθ' αὐτόν. Καὶ διαμῖας, ἀποταθείς πρὸς τὸν πατέρα

μου, τὸν ἠρώτησεν εἰς τόνον μομφῆς: — Εἶνε δικό σου αὐτὸ τὸ παιδί;

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ πατέρας μου, με τὴν ἰδίαν ἀγνώριστον φωνήν! ἀλλ' ἂν πεθάνῃ, δὲν θὰ ἔχω πλέον παιδί.

Ὡ, πῶς ἤθελα νάπέθνηκα κ' ἐγώ, διὰ νὰκούσω μίαν λέξιν συγγνώμης!

— Εἰμπορεῖ να μεταφερθῇ; προσέθεσεν ὁ πατέρας μου.

Ὁ ἱατρός ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Ἡ μεταφορά δὲν θὰ ἐχειροτέρευε τὴν κατάστασιν του, τὴν ὁποίαν κρίνω ἀπελπιστικὴν.

— Πολὺ καλὰ. Κύριε διευθυντά, τὸ παιδί αὐτὸ θὰ τὸ πάρω ἐγώ. Θὰ νοσηλευθῇ εἰς τὸ σπίτι μου. Μὴν ἀνησυχεῖτε! θὰ τηλεγραφῶσῃ τῇ μητέρα του διὰ να σὰς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ κάθε εὐθύνης.

— Πατέρα, πάρτε με και μένα! Θέλω να εἶμαι κοντά του. Θὰ τὸν ἀγαπῶ τόσο πολὺ. ὥστε θὰ τὸν γιατρέψω.

Ὁ πατέρας μου ἐδίστασε μίαν στιγμὴν, ἔπειτα ἀπήντησε με μίαν μόνον λέξιν:

— Ἐλα!

Δὲν ἤξεύρω πῶς ἐφάνησεν εἰς τὴν μητέρα μου αὐτὰ ὅλα, διότι δὲν τὴν εἶδα.

Ὁ Δανιήλ μετεκομίσθη εἰς ἓνα σπιτάκι, εἰς τὸ βάθος τοῦ κήπου μας, ὅπου κανεὶς θόρυβος δὲν ἐφθανε ποτέ.

Ὁ ἱατρός τῆς οἰκογενείας μας ἦλθε, φέρων μαζί του και μίαν νοσοκόμον, και καθ' ὅλον ἐκεῖνο τὸ ἡμερολόγιον, θανασίμως μακρόν, ἐγὼ ἤμουν ὡς τρελλός. Δὲν ἤμπορούσα οὔτε να φάγω, οὔτε να κοιμηθῶ, οὔτε καν να συλλογιθῶ. Ἡ ζωὴ μου ἐξηρτάτο κατὰ γράμμα ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ δυστυχισμένου ἐκείνου παιδίου, τὸ ὁποῖον ἐπάλασε πρὸς τὴν θάνατον.

Εἰς τοὺς παροξυσμούς τοῦ πυρετοῦ, ἐκράζε με φωνὴν σπαρακτικὴν: Μητέρα! Μητέρα!

Ὅταν ἤκουα αὐτὴν τὴν κραυγὴν, ἔκρυβα τὸ πρόσωπόν μου εἰς τὰ σκεπάσματα τῆς κλίνης του και ἔκλαια. Ὡ, τί φοβερὸς σύντροφος ποῦ εἶνε ἡ τύψις!...

Καὶ ἦλθεν ἡ δυστυχισμένη του μητέρα, και τὴν εἶδα. Ὡ, δὲν ἔμοιαζε καθόλου με τὰς βαναύσους γελοιογραφίας ποῦ ἐξωγραφίζαμεν εἰς τὰ τετράδια τοῦ Δανιήλ και εἰς τοὺς μαυροπίνακας. Ἦτο νέα γυναῖκα, εὐμορφὴ σὰν τὴν ἀδελφὴν μου τὴν Ἀλίκη, και πολὺ χαριτωμένη ὑπὸ τὰ πτωχικά πένθημα φορέματά της.

Ἐκάθησε πλησίον τοῦ Δανιήλ της, φιλοῦσα τὸ πελιδνόν του μέτωπον, τὸ καταϊδρωμένον, ἀνασηκώνουσα τοὺς ξανθοὺς βοστρύχους, ποῦ ἐκόλλουσαν εἰς

τούς κροτάφους του, θωπεύοντα τὰς ἰσχνὰς χεῖρας ποῦ ἐσφιγγαν σπασμωδικῶς τὰ σεντόνια...

Ἡ ξυρα τὴν εἶνε ὁ πόνος, ὁ χωρὶς σμός, καί, μολοντοὶ πολὺ νέος, ἐννοῦσα καλὰ, ὅτι ἂν τὸ παιδί τῆς ἀπέθνησκεν, ἢ μητέρα θὰ τὸ ἀκολουθοῦσε.

Δὲν μ' ἐκύτταξε, δὲν μὲ εἶδε διόλου, καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐβδομάδος ποῦ τὸ ἐπεράσαμεν καὶ οἱ δύο πλησίον τοῦ ἐτοιμοθανάτου.

Ὁ πατέρας μου ἠθέλησε μίαν φορὰν νὰ μὲ κάμῃ νὰ ἐξέλθω ἀπὸ τὸ δωμάτιον. Ἀλλὰ τὸσόν θερμῶς τὸν παρεκάλεσα νὰ μὲ ἀφίστη ἐκεῖ διὰ νὰ ἐξαγνίσω τὸ παρελθόν, ὥστε μοῦ ἀπεκρίθη ἀκόμη γλυκυτέρα ἀπὸ τὴν πρώτην φορὰν :

— Μείνε.

Τὴν ἐνάτην ἡμέραν, μετὰ νύκτα χειροτέραν ἀπὸ ὅλας τὰς προηγουμένας, ὁ Δανιὴλ περὶ τὴν πρωίαν ἐβυθίσθη εἰς λήθαργον.

Ὁ ἰατρός, ὁ ὁποῖος τὸν περισσότερον καιρὸν ἔμενε πλησίον τοῦ ἀσθενοῦς, ἔριψε λαθραῖον βλέμμα πρὸς τὸν πατέρα μου.

Ἐμάντευσα, ὅτι ἐπλησίαζε τὸ τέλος, καί, εἰς τὴν ἀγωνίαν μου, παρεκάλεσα τὸν Θεὸν νὰ πάρῃ ἐμὲ ἀντὶ τοῦ θύματος μου.

Μὲ συνεκλόνουν λυγμοί, χωρὶς νὰ κλαίω· τὰ δάκρυά μου εἶχαν στερεῖσθαι. Ἐκύτταξα πότε τὸν πατέρα μου καὶ πότε τὴν δυστυχισμένην ἐκείνην γυναῖκα, γονατιστὴν παρὰ τοὺς πόδας τῆς κλίνης, καὶ ἔλεγα ἀπὸ μέσα μου : «Δὲν θὰ ἔχουν πλέον υἱοὺς οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ἡ ἄλλη...» Δὲν ἐσυλλογιζόμην οὔτε τὴν μητέρα μου, οὔτε τὰς ἀδελφάς μου· μόνον ὁ πατέρας μου ὑπῆρχε τώρα δι' ἐμὲ, καὶ ἐπανελάμβανα : «Δὲν θὰ ἔχῃ πλέον υἱόν.»

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΟΓΟΙ

Ο ΣΟΥΛΙΩΤΗΣ

Ὁ Γεροσουλιώτης μάζευε τὸν πόνο του πολὺν καιρό. Σὲ κανέναν ὅμως δὲν ξεμολογῶταν τὸ σκοπὸ του. Χρόνια ἦσαν περασμένα ποῦ τοὺς ξέρασε τὸ κύμα τ' ἄδικο τῆς μοίρας τῆς σκληρῆς, στὸ πράσινο ἀκρογιάλι τῶν Κορφῶν. Κ' ἐνῶ οἱ ἄλλοι μ' ἀνθοβόταντα γελοῦσανε τὴν πείνα καὶ τὴν σφοδρά τους, κ' ἐνῶ βρίσκανε κάποια παρηγορία στὰ κάλλη τοῦ φιλόξενου νησιού, ὁ Γεροσουλιώτης εἶχε ἄλλου τὸ νοῦ του. Ὁλημερίς ἀγγάντευε τὰ ξεροβούνια τ' ἀντικρυνά. Κι' ὀλονυχτίς ὁ πέθος του, ἄγρυπνος, τὸν πολέμουσε.

Κάποτε, βράδυ, γύρισε στὸ σπῖτι γυπνιμένος σὰν ἀπὸ καινούρια σφοδρά.

— Ὁ ἄμμορος ἐγώ, εἶπε, τί κατάρρα μ' ἤρρε ! Ὁ Θεὸς μ' ὠργίστηκε !

Ἐκαμε τοὺς ἄλλους νὰ τρομάξουν. Παιδιά κ' ἐγγόνια τὸν τριγύρισαν. Ὁ γέρος κτύπαγε τὰ στήθη του.

— Πάει τὸ Σούλι, φώναζε. Πάει πειά !

Ἐκλαψε, κ' ὕστερα σάπασε βλοσυρός. Στὰ φιλικὰ τὰ λόγια οὔτε καὶ πρόσεξε. Οἱ Σουλιῶτες οἱ ἄμμοροι συνείθιζαν μὲ τῆς πατρίδας τὸ χαμό. Ἡ ἐλπὶς μοναχὰ περισσεύε ἀπ' τὰ περασμένα τους. Ὁ γέρος ἔδειξε πῶς ὕστερα νὰ μαλακῶνῃ. Ἐφαγε γελαστός, καὶ πλάγιασε. Καὶ τὴν αὐγὴ δὲ βρέθηκε στὸ στρώμα του.

Μὲ ψαροκάϊκο εἶχε περάσῃ στ' ἀκρογιάλι τὸ στεριανό. Βαστοῦσε τ' ἄρματα του, σὰ σὲ πόλεμο. Ἄδειος ἀπὸ κάθε ἄλλο φόρτωμα. Νησιτικός, ποῖος ξέρεῖ πόσο πλανήθηκε καὶ ποῦ. Κάποτε νύχτωσε ὅξω ἀπὸ τὸ Σούλι. Καὶ μπῆκε στὸ χωριὸ ἀθώρητος, ἂν ὑπῆρχε κ' ἄλλη ἐκεῖ ζωὴ. Χαιρετάει τὸ Σούλι ὁ γέρος καὶ δὲν ἀντιχαιρετιέται. Νά, τὰ σπῖτια τώρα τὰ γειτονικά, ὅλα βουβά ! Κι' ἄδεια καὶ νεκρικά. Γυμνὰς χάσκουν αἱ θύρες τους καὶ τὰ παράθυρα.

Μισόπνοος καὶ ζαλισμένος ἀπ' τὴν κούρασι, ὁ Γεροσουλιώτης, θαρρεῖ πῶς βρίσκεται σ' ἄλλο Σούλι, φανταστικό. Στέκεται καὶ φωνάζει κανένα γείτονα του.

— Γεῖα χαρά σου, καπετὰν Ζυγούρη ! Καλῶς σὰς ἤρρα κ' ὅλους σας !

Ἀπόκριση καμμιὰ. Νά, καὶ τὸ σπῖτι τὸ δικό του ! Νά τος κ' ὁ γεροπρίναρος ὁ φουντωτός, νὰ καὶ τὸ ξεροπήγαδο στὴν πέτρινη αὐλὴ. Ὅμως ἡ θύρα εἶνε κλεισμένη. Ἀνοίγει, βλέπει στὴ γωνιά φωτιά ζωντανισμένη. Σα νάχασε τὸ νοῦ του γιὰ μιὰ στιγμὴ. Ἐπειτα ὅλα φανήκανε νὰ ἔαστερώων. Καὶ τὸ ξαστέρωμά τους ἦταν ἡ τρέλλα του. Μ' ἀνοιχτόκαρδη ματιὰ κυττάζει γύρω. Στραμένο τὸ παραγῶν, κ' ἡ φωτιά λαμπρὴ τὸν κράζανε. Κ' ἔτοιμο τὸ τραπέζι, τὸ φτωχικό. Κάθεται σταυροπόδι καὶ τοιμάζεται νὰ πῆσῃ στὸ φαί, σὰ θεοὶ ὀλονυχτικοί. Καὶ τότε θόρυβος ἀκούγεται στὴν αὐλὴ. Τρεῖς Ἀρβανῆτες μπαίνουνε στὸ σπῖτι. Στέκονται ἑξαφισμένοι. Καὶ κρατοῦνε στὰ χέρια τ' ἄρματα.

— Τ' εἶστε σεῖς ; ρωτάει ὁ γέρος ἡσυχά.

Δὲ συλλογιέται τίποτε κακό. Κι' ἄξαφνα ὅλα τὰ φαντάζεται. Κι' ὀρθός, καὶ φοβερός σὰ σκιαχτρο, καθὼς εἶχε γίνῃ ἀπὸ τοὺς κόπους κ' ἀπ' τοῦ νοῦ του τὸν παραδαρμό, κράζει στοὺς Ἀρβανῆτες.

— Ὁρέ, τί θέλετε στὸ Σούλι ἐσεῖς, σκυλιά ; Τὸ Σούλι ψέμματα εἶνε πῶς τὸ κήρατε ! Τὸ Σούλι ζῇ !

Ἀλλ' ὡς νὰ τραβήξῃ τὸ σπαθὶ ὁ Γεροσουλιώτης, ἔπεσε νεκρός.

Ι. ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

1.— Τὸ κατωτέρω γαλλικὸν τεμάχιον πρόκειται νὰ μεταφρασθῇ εἰς τὴν συνήθη ἀπλὴν γλῶσσαν τῆς Διαπλάσεως, —χωρὶς ἐλληνισμοὺς, ἀλλὰ καὶ χωρὶς χυδαίους, —πιστῶς ἀλλὰ καὶ ἐλευθέρως τὸσον, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχουν γαλλισμοί.

2.— Τὸ πρὸς μετάφρασιν κείμενον ἐλήφθη ἀπὸ γαλλικὸν παιδικὸν περιοδικόν. Ὁ κ. Τριλμπύ, πρὸς τὸν ὅποιον ἀπευθύνεται ἡ μικρὰ Σιμόννη, εἶνε συνεργάτης τοῦ περιοδικού, ἀπαντῶν εἰς τὰς διαφόρους ἐρωτήσεις τῶν συνδρομητῶν του. Εἰμπορεῖται λοιπὸν νὰ τὸν κάμετε Ἀναγνάν, ἢ Ἀξαρῖαν, ἢ κ. Φαλδῶνα, καὶ ἀντὶ Σιμόννης, νὰ βάλτε ἐν ὄνομα (ἢ καὶ ψευδώνυμον) ἐλληνικόν.

3.— Ἡ μετάφρασις πρέπει νὰ εἶνε γραμμὴν καθαρὰ εἰς χωριστὸν τεμάχιον χάρτου, ποῦ νὰ μὴ περιέχῃ τίποτε ἄλλο, καὶ ὑπογεγραμμένη εὐαναγνώστως.

4.— Οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἐγκριμένον διὰ τὸ 1909, δικαιούσιν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν δωρεάν. Οἱ λοιποὶ συνδρομηταὶ καὶ τὰ δελφία των, δύνανται καὶ αὐτοὶ νὰ λάβουν μέρος ἐπὶ πληρωμῇ δέκα λεπτῶν, εἰς γραμματόσημον συνοδευόν ἐκαστὴν μετάφρασιν.

5.— Τὸ πρὸς μετάφρασιν κείμενον εἶνε τὸ ἑξῆς :

Peu à peu

«Monsieur Trilby, m'écrit Simonne, je veux vous demander un conseil. Il faut d'abord vous faire savoir que jusqu'à ces derniers mois c'était maman qui s'occupait de mon instruction; mais maintenant je vais à une école où, le matin, il faut être arrivée à huit heures. Tout juste l'heure où j'avais coutume de me lever auparavant. Et il m'est dur et pénible —oh oui!—de sortir du lit au moins à sept heures.

«J'ai entendu dire que rien n'est plus difficile que de perdre les habitudes prises depuis longtemps, et j'en ai bien la preuve. Sauriez-vous, Monsieur Trilby, un moyen de perdre celle-là sans en trop souffrir?»

Mademoiselle Simonne, écoutez une historiette que j'ai lue dans un vieux livre.

Au temps jadis certain grand personnage qui avait toujours vécu richement, avait coutume de faire très bonne chère, et notamment de vider à chaque repas une vaste coupe pleine du meilleur vin. Un jour, ce grand personnage, par suite de certaines circonstances, fut élu supérieur général d'un ordre religieux, ce qui lui imposait le devoir de donner l'exemple de la sobriété.

Tout alla bien quant à la privation des mets recherchés dont

il s'était nourri jusque-là, mais, malgré toute sa bonne volonté, il ne pouvait se priver de vider la grande coupe, comme il l'avait toujours fait auparavant, ce qui le contrariait fort.

— Mon cher frère, lui dit alors un de ses moines à qui il avait fait part de son ennui, j'ai une idée. Chaque jour, au moment de remplir votre coupe pour le repas, inclinez au-dessus un cierge allumé, et laissez tomber au fond de la coupe quelques gouttes de cire. Goutte à goutte la cire prendra de plus en plus la place du vin; et goutte à goutte aussi, c'est-à-dire peu à peu, votre habitude se perdra sans que vous vous en aperceviez.

L'idée parut bonne au supérieur, qui la mit à exécution. Quelques mois plus tard, il ne buvait plus que de l'eau, et ne s'en trouvait pas plus mal.

Ne pourrait-on pas faire quelque chose d'analogue pour Mademoiselle Simonne? Que de jour en jour on avance seulement d'une ou deux minutes l'instant de son lever. Ainsi l'on arriverait insensiblement au temps nécessaire à ses préparatifs de départ; et l'habitude se perdrait sans que notre jeune amie ait à en souffrir.

6.— Βραβεῖα θάπνευμθοῦν τὰ ὀρισμένα δι' ὅλους τοὺς Μικροὺς Διαγωνισμοὺς. (Ἱδε Ὁδηγόν, Κεφάλαιον Ε', ἀρθρον 3, § α'-γ'). Ἡ δὲ καλλιτέρα μετάφρασις θὰ δημοσιευθῇ μαζί με τὴν κρίσιν.

7.— Δέχομαι μεταφράσεις μέχρι τῆς 31 Μαρτίου 1909.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ο ΣΟΥΡΗΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΣΗΜΟΥ

Εἰς τὸν «Ρωμῆον» τοῦ παρελθόντος Σαββάτου, ὁ Σουρὴς ἐδημοσίευσεν τοὺς ἐπομένους ὁραίους στίχους διὰ τὸ παράσημον τῆς Διαπλάσεως :

Ὁ Νίκος Παπαδόπουλος
Ὁποῦ μ' ἀνέτρεψεν πόνο
Τῶν Παίδων τὴν Διάπλαιν
Τριάντα βγάξει χρόνος,
Μὲ τὸν Σταυρὸν τὸν ἀργυροῦν
Κ' ἐκείνος ἐμυήθη,
Κ' ἐξάρσεν ἀγνὴν χαρὰν
Μικρῶν, μεγάλων πλῆθη
Γιὰτὶ καὶ τοῖτος ὁ Σταυρὸς
Δὲν εἶνε καθὼς ἄλλοι,
Ἀλλ' ἐργασίας ἐθνικῆς
Ἐργάτην περιβάλλει.

Ὁ κ. Παπαδόπουλος ἐξακολουθεῖ νὰ λαμβάνῃ ἀμέτρητα συγχαρητήρια. Καὶ πρὸς τοὺς ἀποστείλαντας καὶ αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα, μὲ παρεκάλεσε νὰ ἐκφράσω τὰς θερμὰς του εὐχαριστίας.

Η ΤΡΙΑΚΟΝΤΑΕΘΡΙΣ

Σὰς ἀναγγέλλω μετὰ χαρᾶς, ὅτι ἀπεφασίσθη ὀριστικῶς ὁ ἐορτασμὸς τῆς Τριακονταετηρίδος τῆς Διαπλάσεως. Ὅμᾳς λογίων, φίλων παιδιῶν, συνδρομητῶν καὶ συνεργατῶν τοῦ περιοδικοῦ μας, συλλογίσασθε εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Σουρῆ, ἀπεφάσισε νὰ διοργανώσῃ αὐτὴ μίαν φιλολογικὴν καὶ καλλιτεχνικὴν ἐορτὴν εἰς τὴν αἰθούσαν τοῦ «Παρνασοῦ», τῆς ὁποίας αἱ εἰσπράξεις θὰ χρησιμεύουν ὡς βραβεῖον Διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν ἐθνικοῦ παιδικοῦ μυθιστορήματος ἢ διηγήματος.

Θὰ ὀμιλήσουν τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς τὸν Παρνασσὸν οἱ κ. κ. Δ. Καλαμάνος, Ν. Δασκαρίδης, Γ. Τσοκόπουλος, Γ. Σουρῆς κτλ. Περισσότερας λεπτομερείας δὲν εἰμπορῶ νὰ σὰς εἰπω, διότι δὲν ὥρισθησαν ἀκόμη. Προσεχῶς.

ΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Σήμερον τελειοῦν ὁ πρώτος γῦρος τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων καὶ ἀρχίζει ὁ δευτέρος. Ἐδημοσίευσεν δηλαδὴ μίαν τοῦλάχιστον Ἀσκήσιν ἀπὸ κάθε Συλλογῆν. Ἐὰν ἔστειλε κανεὶς Συλλογὴν καὶ δὲν εἶδεν ἔως τώρα δημοσιευμένην οὔτε μίαν του Ἀσκήσιν, ὅτο σημαίνει ὅτι ἡ Συλλογὴ του δὲν ἐλήφθη. Διότι ἐξ ὧσων ἔλαβα, καμμία δὲν ἀπεκλείθη.

Δόξα Ἑλληνικοῦ Μεγαλείου, λαμπρὸς τῶντι ὁ Συλλογὸς σας «Μέγας Ἀλέξανδρος» καὶ μὲ ὥραϊον πρόγραμμα, ἀφοῦ εἰς τῶν σκοπῶν του εἶνε καὶ ἡ ἐπιψήφισις ὥραϊον ψευδωνύμων ἀνεξαρτήτως κομματικῶν συνδυασμῶν. Μετὰ χαρᾶς ἀναγγέλλω τὴν σύστασιν του καὶ τὸν συνιστῶ εἰς τοὺς φίλους μου.

Συμπονῶ, Γόνδοιλα τῆς Βενετίας, ἀλλὰ δυστυχῶς ἀδυνατῶ νὰ λάβω τὴν προτεινόμενην ἐνέργειαν. Οἱ λόγοι εἶνε πολλοὶ καὶ διάφοροι, τοὺς ὁποίους δὲν ἔχω τόπον νὰ σοῦ ἐκθῶ. Πιστεύετε ὅμως ὅτι ἡ ἀνάγκη μὲ κάμνει νὰ σοῦ ἀρνηθῶ.

Ὁ ὥραϊος αὐτός «Δανιὴλ» δὲν εἶνε μυθιστόρημα, Ριζοσπάστα, ἀλλὰ σύντομον διήγημα. Εἰς τὸ ἄλλο φύλλον τελειώνει, καὶ ἀρχίζει πλέον τὸ μέγαλον μας μυθιστόρημα «Ἡ μικρὴ μαύρη Βασιλοπούλα».

Τερατὴ Ἀοιδός, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐνέκρινε. Καλῶς νὰ ἔλθῃ εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ ἐρχόμενον καλοκαίρι. Τὸ Σχολεῖον διὰ τὸ ὁποῖον μ' ἐρωτᾶς, εἶνε ἐξαιρετικὸν δι' ὅσας θέλουν νὰ μάθουν προπάντων γαλλικά.

Εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις, Διακριθεῖσα Ζαπῆς. Τὸ εἶδα κ' ἐγὼ τὸ περιοδικόν ποῦ μοῦ λέγεις. Εἶνε τῶντι μίαν ἀτελὴ καὶ χονδροειδὴς ἀπομίμησις τοῦ ἰδιοῦ μας.

Ἀγωνία τοῦ Ἀσείρου, ὁ ὅρος εἶνε σαφέστατος : Ὅταν εἰς τὸ ἴδιον φύλλον προτείνῃς ἀνταλλαγὴν πρὸς τρεῖς, πληρόνεις λεπτὰ 25. Ἐὰν πρὸς περισσοτέρας τῶν τριῶν, διὰ τὸ ἐπιπλέον προσθέτεις πέντε λεπτὰ δι' ἐκάστην λέξιν.

Ὁρασιότητὴ ἡ ἐπιστολὴ σου, Δαφνοστεφανωμένη Ἑλληνοπούλα. Ὅλα ἐλήφθησαν καὶ μὴ ἀνησυχῇς. Φυσικά, ὅσον περνοῦν τὰ χρόνια, ἡ ἀγάπη τῶν φίλων μεγαλύνει. Τὸ ἴδιον ἀγαπᾷ ἕνα ἄνθρωπον ποῦ τὸν γνωρίζεις δεκά ἡμέρας, καὶ ἕνα ἄλλον ποῦ τὸν γνωρίζεις δεκά χρόνια;

Διάβασε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Ροζοβίνε, διὰ νὰ ἴδῃς πότε καὶ πῶς στέλλονται Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν. Θὰ τὸ βρῇς εἰς τὸ Β' Κεφάλαιον.

Εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ ἐσπαθώματα, Ζιζὰ Χανούμ, καὶ χαίρω πολὺ δι' ὅσα μοῦ γράφεις περὶ τῶν καλῶν γνωριμιῶν σου ἐξ αἰτίας τοῦ περιοδικοῦ μας, καὶ περὶ τῆς καταπραΰνσεως τῶν νεύρων σου. Βλέπεις πόσας ἐνεργητικὰς ἐπιδράσεις ἔχω; Ἀλλ' ἤτο περιττόν νὰ φοβήθῃς διὰ τὰ ἰδικά μου νεῦρα

καὶ νὰ διακόψῃς τὴν ὥραιότητὴν ἐπιστολῶν σου.

Ἡ «μὸδα» ἡ καλλίτερα ἡ ἀρρώστεια τῶν γαλλικῶν ἐπέρασεν, Ἰδανικότης. Ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας τοῦλάχιστον, μόνον ὀλίγοι ξεπασμένοι ἐπιμένουν ἀκόμη νὰ περιφρονοῦν τὴν γλῶσσάν των καὶ νὰ ὀμιλοῦν γαλλικά. Ἀπὸ κανένα τέτοιον θὰ προήρχετο τὸ γράμμα ποῦ ἔλαβες.

Σὲ συγχαίρω διὰ τοὺς βαθμούς, Ἐλαφρὴ τῆς Αἰγυπτου. Ἐκείνη ποῦ σοῦ εἶπεν αὐτό, σ' ἐγέλασε. Ποῦ ἔχω καιρὸν ἐγὼ πάντων ἰδιαίτερως; Τὸ νέον μας μυθιστόρημα ἀρχίζει ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου.

Ὁ Ἀνακρέων, (πρὸς τὸν ὁποῖον ἔστειλα ὅ,τι παρήγγειλεν) εἶνε τὸσον ἐνθουσιασμένος μὲ τὸ περιοδικόν μας, ὥστε μοῦ ὑπόσχεται ὅτι θὰ εἶνε συνδρομητὴς μέχρι τοῦ 20οῦ ἔτους τῆς ἡλικίας του, δηλαδὴ τέσσαρα ἀκόμη χρόνια. Καὶ ὅμως τὸν βεβαίω ὅτι πολλοὶ φίλοι μου ἐπέρασαν καὶ αὐτὸ τὸ ὅριον.

Γλυκεῖα Ἑλπίς, ἀφοῦ σοῦ ἤρσαν τόσον τὸ «Σουλιωτόπουλο» καὶ ἡ «Σουλιωτοπούλα», διάβασε σήμερα καὶ τὸν γέρον Σουλιώτην. Ὁ κ. Βλαχογιάννης εἶνε ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους Ἑλλήνας διηγηματογράφους, διαπρέπει δὲ εἰς τὰ ἡρωικά. —Φίλησέ μου τὸν μικρὸν Γεώργιον.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὁδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται διὰ τοῦ δικαιώματος φε. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανοῦμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1909. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνέκουν εἰς ἀγόρια, καὶ δσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα : Δάφνη τοῦ Ἐδρώτα, α. (Θ.Π.) Τρελλὸ Ναυτιά, α. (Φ.Ε.) Καμάρι τῆς Μάνας, α. (Α.Σ.) Αἰγυπτία Ἀριστοκράτης, κ. (Μ.Μ.) Τερατὴ Ἀοιδός, κ. (+;-) Ποιμενίς τοῦ Αἰῶνος, κ. (9:+) Ρωμιοπούλα, κ. (Μ.Κ.) Φωνὴ τῆς Πατριδος, α. (:) Τριανταφυλλάκι, κ. (Κ.Μ.).

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων : Χορὸς τοῦ Ζαλόγγου, α.

Μία ἐπανόρθωσις : — Τὸ ψευδώνυμον Ἀγκυράκι, τὸ ὁποῖον ἀπὸ πέρουσι ἀνήκει εἰς τὸν φίλον μου Ι. Φ. κατὰ λάθος ἐνεκρίθη φέτος εἰς τὸ 4ον φύλλον διὰ τὴν φίλην μου Φ.Δ. Τώρα μολὶς παρετήρησα τὸ λάθος καὶ πρὸς ἐπανόρθωσιν παρακαλῶ τὴν ἀγαπητὴν Φ.Δ. νὰ ἐκλέξῃ ἄλλο ψευδώνυμον, ἀφοῦ Ἀγκυράκι δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἶνε αὐτὴ.

Δήλωσις : — Ἡ προθεσμία τῆς ἀνανεώσεως τῶν περσινῶν ψευδωνύμων λήγει σήμερον, 28 Φεβρουαρίου. Ἀπὸ αὔριον δηλαδὴ δὲν εἶμαι πλέον ὑποχρεωμένη νὰ κρατῶ τὰ περσινὰ ψευδώνυμα εἰς τὴν διῴδωσιν τῶν πρώτων κατόχων των. Εἰμπορῶ νὰ τὰ δίδω εἰς τὸν πρώτον ζητούντα δι' ἐαυτὸν τὴν ἔγκρισιν. Ἀλλ' αὐτό, ἐννοεῖται, δὲν σημαίνει ὅτι ὁ περσινὸς κάτοχος ἐνὸς ψευδωνύμου δὲν εἰμπορεῖ νὰ τὸ ἀνανεώσῃ καὶ τώρα, καὶ ὅποτε θέλῃ, ἀρκεῖ νὰ μὴν ἐδόθῃ ἐν τῇ μεταξὺ εἰς ἄλλον.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν : ἡ Ἀρμονία τοῦ Ἀσείρου (0) μὲ Χιονισμένην Στέγην, Ἀνοικτόναρδον Ἀρσενίδα, Ὑπερασπιστὴν τοῦ Ἐδῶτος, Γαλήνην Πατριδα, Αἱματοκυλισμένην Χώραν, Ἀστυδέα — ὁ Ὑμνος τῆς Κρήτης (0) μὲ Ποσειδῶνα Διαβάτην, Αὐτοκρατορεῖαν τῶν Βαλκανίων, Μαγευτικὸν Δάσος — ἡ Ἑλληνικὴ Δόξα (0) μὲ Πανελλήνιον Φρόνημα, Μαυρομαγον Βασιλεῖαν, Ταπεινὸν Κύριον — ὁ Ἀνακρέων (0) μὲ Πρόμαχον τῆς Ἐλευθερίας, Περισπασμὸν Ἀθηναίων, Μαχηρομένον Βασιλεῖαν — ἡ Φωνὴ τῆς Πατριδος (0) μὲ Αἰγυπτίαν Βασιλοπούλα, Νυκτοπόρακα, Βασίλισσαν τοῦ Κάλλους.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Ἑλληνικὴν Καρδίαν, Κουροπάτιν, Σεμὸν Ἴον, Ἀναγέννητον τοῦ Ἑλληνισμοῦ (ἔχει καλῶς) Παγοδόρον (πολὺ μὲ συνεκινῶσεν ἡ ἐπιστολή σου) Νησιώτικο Ἀεράκι, Τόθρον, Ὑμνον τῆς Κρήτης (μετὰ χαρᾶς ἔμαθα τὴν ἰδρύσιν τοῦ Τμήματος· ἔστειλα ἐκ νέου 11ον) Μεγαλουργὸν Πατρίδα (πρόσφερε τὰς εὐχαριστίας μου πρὸς τοὺς καλοὺς γονεῖς σου) Ρήγαν Φεραῖον, Μαγευτικὸν Δάσος, Ἡλ. Α. Π. (ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ πολὺ) Μυροδόλον Ἴον (φίλησέ μου τὸν μικρὸν Χριστόφορον) Δούκα τῆς Σπάρτης, Κύκνον Μυτιλήνης (ὠραιοτάτη ἡ ἐπιστολή σου) Αἰσιγανοπούλαν, Ριγολέτιον, Φλάμπουρο τῆς Ἐλευθερίας (εὐχαριστῶ πολὺ τὸ χαριτωμένον γραμματάκι σου σὲ καλοσυνιστᾷ πολὺ μὴν ἀνησυχῆς) Ἐυάνθ. Μπαρμα. (καλὸν τὸ Πρόβλημα, ἀλλὰ τί νὰ τὸ κάμω; Ἀσκήσεις δὲν δημοσιεύω παρὰ τὰς ὑποβαλλομένας εἰς τὸν σχετικὸν διαγωνισμὸν) Δοξαζόμενον Εἰκοσιένα, Προοδοκομῆν Ἐλευθερίαν (ἔλαβα καὶ ἔστειλα τὴν ἀπόδειξιν) Φιλί τῆς Μάνας (τὸ ψευδώνυμον διὰ τὸ ὅποιον μ' ἐρωτᾷς, ὑπάρχει· ὁ βιβλιοδότης σου ἐπῆρε πολλὰ ἐνάμισυ φράγκον τοῦ ἔφθανε, ἀφοῦ τὸ κάλυμμα τοῦ τὸ ἔδωσες σὺ) Ἐορτὴν τῆς Σημαίας (ναί, εἶνε αἱ «Διεταῖς Διακοπαὶ» εἰς τὸν τόμον τῆς Α' Περιόδου) Ἑλληνικὸν Κύμα (ἔστειλα) Ποδάρκην Ἀχιλλέα (ἔλαβα) εὐχαριστῶ) Μάκρον Ἀυρήλιον, Αὐτοκράτειραν τῶν Βαλκανίων (ἔστειλα «Πρόαντα» καὶ ἐπτὰ τετράδια) Πλοίαρχον Νέμον (συνεμορφώθη πρὸς τὰς ὁδηγίας) Τριτογένειαν, Νεαράν Ἑλληγνίδα (ἔστειλα· ἐπέρασαν ἡ νεοραγία; καλὰς προόδους εἰς τὸ πιάνο) Γλυκοχάραμα, Ἡγὼ τῆς Αἰμῆς (χαριτωμένον τὸ ὄνειρόν σου, ἐγέλασα πολὺ) Ἀριελ, κτλ.

Εἰς δόας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 25 Φεβρουαρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: 28 Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 17 Μαρτίου· ἐκ τῶν Ἑπαρχιῶν μέχρι τῆς 28 Μαρτίου· ἐκ τοῦ Ἑξωτερικοῦ μέχρι τῆς 14 Ἀπριλίου.

128. Λεξιγράφος.

Τὸ πρῶτόν μου εἶνε πρόθεσις
Σκέψις τὸ δεύτερόν μου·
Καὶ ἱερωμένον πρόσωπον
Σεπτὸν τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἀγκάθι

129. Μεταγραμματισμός.

Ἐάν ὁ λύτης δυνήθῃ
Τὸ Ι εἰς Ο νὰ μεταβάλῃ,
Θεᾷ γνωστὴ τοῦ θὰ χαθῇ,
Καὶ τὸ νησί τῆς θὰ προβάλῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς 25ης Μαρτίου

130. Τονόγραφος.

Ποταμός εἶνε καὶ τρέχει
Ὅπως εἶνε ἄν ἀφίσης,
Καὶ τὸν θάνατον παρέχει,
Ἀν ἀπλῶς τῷ τυτονίσῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μελιζάνθου Κόμης

131. Αναγραμματισμός.

Τὸ θήραμα ποῦ ἔπιασες
Λιγὰκι ἀνακατόνεις,
Καὶ μιὰ γυναῖκα τῆς Γραφῆς
Τῆς Παλαιᾶς σκαρώνεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κίρκης

132. Κυβόλεξον.

* * * * * = Δένδρον.
* * * * * = Ἀγρόν.
* * * * * = Ὑγρόν.
* * * * * = Γυνὴ τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐλευθέρου Ἑλληνοῦ

133. Γωνία.

+ * * * * = Θεᾷ τῶν ἀρχαίων.
* + * * * = Ἐπίρρημα χρόνου.
* * + * * = Τροπὴ συνήθης.
* + * * * = Φυτόν τῆς Αἰγύπτου.
+ * * * * = Νῆσος τῆς Τουρκίας.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν διάσημον Τρῶα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰωάννας Δάρε

134. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 3 5 7 3 8 4 = Αὐτοκράτωρ.
2 8 3 = Τρώεται.
3 6 8 4 = Ἰερὸν.
4 7 5 8 4 = Δημητριακόν.
5 6 2 4 = Πτηνόν.
6 3 7 6 = Νόσος.
7 6 3 8 4 = Θεὸς ἀρχαῖος.
8 7 3 8 4 = Ποτόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ριζοσπάστου

135. Ἐπιγραφή

Ε Ρ Α Α Θ Α
Ρ Κ Ν Ι Α Ι
Τ Ι Η Ε Μ Κ
Ο Μ Τ Θ Α Ο
Π Ο Σ Η Ο Λ
Α Π Η Λ Ο Λ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αἰγυπτίας Βασιλόπουδος

136—140. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ προσθήκῃ ἐνὸς συμφώνου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι πέντε λέξεων, σχηματίζεσθαι θέσας λέξεις:

Ἰσος, Αἶνος, ὄρος, ὄρος, πατήρ.

Ἐστάλη ὑπὸ Ρίτας Β. Κοκκῶν

141. Τριπλὴ Ἀκροστιχίς

Τάριχά γράμματα τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν μουσικὸν ὄργανον, τὰ δευτέρᾳ πρόσωπον τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς καὶ τὰ τρίτα θεότητα ἢ οὐράνιον φαινόμενον:

1, Βασιλεὺς τῶν Θεῶν· 2, Νῆσος τῆς Ἑλλάδος· 3, Πόλις τῆς Θράκης· 4, Πόλις τῆς Ὀλλανδίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μακαμένης Γατίας

142. Μικτόν.

στ-ιη-φθλμς-ο τ-α'-ρ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πασχούσης Ἑλλάδος

143. Γριφός.

Μ ἄλλο ἄλλο ἄλλο
ΟΜ ΟΜ ΟΜ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνοῦ Μαθαθνομάχου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Α γύπτιοι, Πονεμένη Λαβάντα, Λόφος τοῦ Γάνου, γειά σας.—Τὸ Ἄλτ! (Θ, 153)

Α ναγγέλλομεν ἐπὶ ἀνδρῶν Συλλόγου ἡ Ἐνωσις ἀντιπροσωπεύοντος τοὺς Κρήτας συνδρομητάς.

Ἀρχαιεστίαι Α' τριμηναί. 1) 12) 908. Πρόεδρος: Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας. Ἀντιπρόεδρος: Ὁρῶτης. Γενικὸς Γραμματεὺς: Κορηνοὶ Λειμώνες. Ταμίας: Μεγαλουργὸς Πατρίς. Βιδικὸς Γραμματεὺς: Ἀτρόμητος Κρής. Συνδρομὴ ἀντιπροσωπεύοντος. Ἀπευθυντέον: «Σύλλογον Ἐνωσιν» Poste Restante, Χανία-Κρήτης. (Θ, 154)

Ο Νυκτοκόραξ ἀπὸ τὰ ὕψη εὐχαριστεῖ τοὺς συγχαρέντας αὐτὸν ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ ἐορτῇ του· ἰδιαιτέρως εὐχαριστεῖ Βασιλόπαιδα, Ἰωαννίσητα. (Θ, 155)

Π ολύτιμος ἡ συμβουλὴ σου, Φιλότιμο! νὰ κατεβάζαμεν τὰς ἀπόκρεως Ἀλεξανδρεῖς ντυμένοι παπαδίστικα, καὶ μὲ τὰ σικλάκια εἰς τὸ γέρι νὰ φωνάζωμεν «ἐν Ἰουδαίᾳ βαπτίζομένου σου, Κύριε κτλ...» Καρκατσάνειον ἀστεῖον ἀλήθεια! —Νυκτοκόρα-κόπουλο. (Θ, 156)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΩΡΑΙΑ ΧΙΟΣ»

Ν ΕΑΙ ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ. — Πρόεδρος: Ἐλένη Αὐγερῖνου. Ἀντιπρόεδρος: Γεώργ. Κυρλαγίτης, Στυλ. Κωσταλάς, Ταμίας: Κ. Κυρλαγίτης, Γραμματεὺς: Ἀγαθ. Καραδημητρίου, Ἐφοροὶ ἐορτῶν: Διαν. Κουκέας, Μιχ. Βενέτης, Σύμβουλοι: Ὀλγα Ἀνδρεάδου, Εἰρήνη Σοδατζή, Ἰωάν. Νταρῶτης, Μιχ. Σιμούνης. (Θ, 157)

Ο Σύλλογος «Ὡραία Χίος» διαγράφει ἐκ τοῦ μητρώου αὐτοῦ τὸν Γ. Αναγνώστου (Εὐχὴν τῆς Μάνας). (Θ, 158)

Ν υκτοκόρακα! Θύνη νὰν προπίοις! τὸ τάκου, νὰν γερό, τὸ ξοῦ ξοῦ φουντοτοῖ! τὸ γόπλα καλὰ μαι σαλθαρυμένο, καὶ γάλα βιά. ὁ θυμιανούσης!!—Ἐξήγει! Εἰδεμὴ ἐκέρδισα ταῖς παντόφλαις!!! Ἐβῆνα! κοιμάσαι; Βασιλόται; (Θ, 159)

Σ ἰδηροδομικόν... δαῖμα.—Σεροφιλόσοφε, ἴντα παθεῖς! Διάβαες γὰρ δολοφονίας καὶ ἠφάσσηνε κατακέφαλα; Βροῦ! συγκρούσαι! βοήθεια!! Ἀμὰ τίποτις! Τὴν κεφαλὴν σου δὲ κίμασεν ἡ βαλίτσα! Περοσικά!...—Τῆς Μνημῆς ὁ γυνὸς καὶ ἔγγονος (Θ, 160)

Ν υκτοκόρακα! ἴντα παθεῖς, καλέ, κουζουλάθηκες καὶ δὲ γράφεις; — Αἰγυπτία Βασιλόταις. (Θ, 161)

Σ τὸ ἀγαπῇ τὸ Μελαγχροινὸ Συμνηροπούλο. εἶναι μετὰ τὴν καρδίαν μου περατικὰ. Τὸ Ποιᾶμι τῆς Ἀγάτης. (Θ, 162)

Σ υγχάρομεν ἐγκαρδίως δι' ἐπιτυχὴ ἔλεγχον: Ἀνδρούσα Νεότης, Μαρίνα Τσοῦκα. — Μενεξεδένιο Μπουκετάκι, Ἀντιγόνη. (Θ, 163)

Φ ἴλτατοι Συνάδελφοι, φέρεται εἰς γνῶσιν ἡμῶν ὅτι, κατὰ τὸ ἀρθρον 4, ἐδάριον 2 ἡμετέρου καταστατικοῦ, διεγράφη τοῦ κύκλου ὁ Γεώργιος Ἀναγνώστου (Εὐχὴ τῆς Μάνας). — Διοικητικὸν Συμβούλιον Συλλόγου «Μέμφις». (Θ, 164)

ΠΑΝΑΙΓΥΠΤΙΑΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ Η ΞΕΝΗΤΕΙΑ

Ἐδρα Μανσοῦρα (Αἰγύπτου)

Ἰ δρύθη—Σκοπός: Ἐσπαθώμα—Πνευματικὴ περιθάλψις ἀπόρων—Διοργάνωσις φιλολογικῶν διαλέξεων—Δημοψήφισμα.—Διοικητικὸν Συμβούλιον: Πρόεδρος: Εὐχὴ τῆς Μάνας. Ἀντιπρόεδρος καὶ γενικὸς πράκτωρ Σουδάν: Ταπεινὸς Κύριος Γραμματεὺς: Πάσχος Ἑλλάς. Ταμίας: Φαρμακοποιουμένη Καροῦλα. Ἐλεγκτὴς: Ἐθνικὸς Στόλος.

Μέλη καὶ ἀντιπρόσωποι πανταχόθεν. Συνδρομὴ μηνιαία πεντηκοντάλεπτος. Ἀπευθυντέον: Georges J. Agnostou, Manssourah (Egypte).—Ἀναγνωρίζονται πράκτορες:

ΕΛΠΙΔΟΦΟΡΟΣ ΣΗΜΑΙΑ Ἀλεξανδρείας ΧΑΤΖΗΚΟΥΜΠΟΥΡΑΣ Κάφρ-ελ-Ζαγιατ ΑΦΡΟΣΤΕΦΑΝΩΜΕΝΗ ΒΑΡΚΟΥΛΑ Καῖρου ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ ΠΟΡΤ-ΣΑΪΔ Πόρτ Σαῖδ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΒΟΛΟΥ (ἀντιπρόσωπος: Πρόεδρος τῆς Διαπλάσεως). (Θ, 165)

Λ αχείον ὑπὲρ μιᾶς πτωχῆς οἰκογενείας, στοιχίζον ἑκάστον λεπτά 50. Κλήρωσις 20 Μαρτίου. Οἱ βουλόμενοι νὰ συμμετάσχουν εἰς τοῦτο ἀπευθυνθήτωσαν: Γόνδολαν τῆς Βενετίας, Poste restante, Καλάμας. (Θ, 166)